یادداشت روز

باور کنید این طبل توخالی شکست خورده است!

حسن رشوند

سردمداران رو به زوال کاخ سفید، هر وقت در صحنه واقعی نبرد زمین‌گیر می‌شوند و دستشان از هرگونه دستاورد ملموس خالی می‌ماند، به سلاح کهنه و رسوای «لاف‌زنی» و نواختن «مارش دروغین پیروزی» پناه می‌برند. اظهارات و رجزخوانی‌های هرروزه رئیس‌جمهور آمریکا در رسانه‌ها و شبکه اجتماعی «تروث سوشال» و یاوه‌گویی‌های وزیر خارجه‌اش درباره ایران در یونان و وزیر دفاع این کشور، نمونه‌ای بارز از همین استیصال و بی‌آبرویی مفرط است؛ هیاهویی گوش‌خراش که مأموریت دارد شکست خفت‌بار نظامی، امنیتی و اقتصادی آمریکا را لاپوشانی کند. حاکمان واشنگتن خوب می‌دانند در چه باتلاق ژئوپلیتیکی گرفتار آمده‌اند، اما برای جلوگیری از فروپاشی روانی اردوگاه متزلزل غرب، بقایای روحیه رژیم صهیونیستی و شیوخ وحشت‌زده خلیج‌فارس، چاره‌ای جز تظاهر به پیروزی و برتری ندارند.

در منطق راهبردی و محاسبات عینی میدان، پیروزی و شکست با بیانیه‌های توخالی هالیوودی و لفاظی‌های رسانه‌ای تعیین نمی‌شود؛ ملاک همواره «میزان تحقق اهداف اعلام‌شده در مقایسه با هزینه‌ها و نتایج عینی» است. ارزیابی جامع میدان تقابل ایران با حاکمان کاخ سفید گواهی می‌دهد که ماشین جنگی این دولت متکبر با گذشت نزدیک به ۸ ماه از جنگ، نه‌تنها به هیچ‌یک از اهداف بنیادین خود نرسیده، بلکه در دو جبهه هم‌زمان نبرد مستقیم با جمهوری اسلامی ایران و مهار رزمندگان یمن به زانو درآمده و تازیانه عبرت خورده است. در اضمحلال سیاست‌های جنگی آمریکا در مقابل ایران اسلامی و جبهه مقاومت همسو با ایران در منطقه، به‌ویژه یمن، چند دلیل وجود دارد:

۱- نخستین نشانه اضمحلال راهبردی آمریکا، افتادن در تله «بازگشت جنگ» است. ارتش آمریکا امروز برای هیچ دستاورد راهبردی نوینی نمی‌جنگد، بلکه تمام عِدّه و عُدّه خود را به خط کرده تا شاید شرایط را به وضعیت پیش از آغاز حماقت نظامی‌اش بازگرداند! ایران اسلامی در پاسخی مشروع، قاطع و هوشمندانه به دست‌اندازی‌های دشمن، شاهرگ تجارت انرژی جهان را فشرد و تنگه هرمز را مسدود ساخت؛ گذرگاهی سوق‌الجیشی که نبض یک‌پنجم عرضه نفت جهان در آن می‌زند. ناوگان دریایی پنتاگون و فرماندهی سنتکام اکنون تمام توان موشکی و ناوهای فرسوده خود را به کار گرفته‌اند تا گذرگاهی را بازگشایی کنند که پیش از شلیک نخستین موشک واشنگتن، کاملا باز، امن و آرام بود. آغاز جنگی ویرانگر صرفاً برای بازگشت به نقطه صفر، در قاموس علوم نظامی نامی جز شکست مطلق، فرسایش حیثیتی و سردرگمی تاکتیکی ندارد.

۲- کاخ سفید در ژوئن ۲۰۲۵ (خرداد ۱۴۰۴) در جنگ ۱۲ روزه مدعی شده بود با هدف قرار دادن تأسیسات هسته‌ای ایران، پرونده اقتدار صلح‌آمیز کشور را بسته است؛ اما در فوریه ۲۰۲۶ (اسفند ۱۴۰۴)، جنگ را در ابعادی به‌مراتب خشن‌تر و با نقاب‌برداری کامل از ماهیت خصمانه خود از سر گرفت. این‌بار هدف آشکار، «تغییر رژیم» و تجزیه حاکمیت ملی ایران بود. ماشین ترور مشترک پنتاگون و موساد با جنایتی هولناک، رهبری معظم انقلاب و عالی‌ترین سطوح فرماندهی و ارکان نظام را نشانه رفت، به این امید واهی که شیرازه سیاسی و دفاعی کشور از هم بگسلد؛ ترامپ نیز با تبختر و بی‌حیایی آشکار، ملت بیدار ایران را به شورش و کودتا فراخواند. اما چه چیزی رخ داد؟ محاسبه ابلهانه اتاق‌های فکر واشنگتن دوباره روی سرشان خراب شد. نظام اسلامی استوارتر از هر زمان ایستاد، پیوند عمیق میان آحاد ملت و نیروهای مسلح حول فرماندهان غیور تجلی یافت و پرچم ولایت با اقتدار و حکمت خلف شایسته امام شهید آیت‌الله سید مجتبی حسینی خامنه‌ای (مدّ ظلّه العالی) مقتدرانه به اهتزاز درآمد. این استحکام بی‌بدیل نشان داد ریشه‌های انقلاب اسلامی در ژرفای ایمان و غیرت مردم جای دارد و این‌گونه بود که بزرگ‌ترین هدف تاریخ معاصر آمریکا علیه جمهوری اسلامی در نطفه دفن شد.

۳- نماد آشکار ورشکستگی آمریکا، شکست توأمان در برابر ایران و افتضاح تاریخی در تقابل با انصارالله یمن است. ترامپ و اسلافش سال‌ها از رژیم سعودی همچون «گاو شیرده» میلیاردها دلار باج و دوشاب تسلیحاتی گرفتند و به شیوخ ریاض وعده دادند که در روز واقعه، چتر امنیتی یانکی‌ها ضامن بقا و امنیت تأسیسات حیاتی‌شان خواهد بود. اما در این مدت که از سعودی‌ها در جنگ با رزمندگان یمنی پشتیبانی می‌کنند، چه کارنامه‌ای را به‌جا گذاشته‌اند؟ ارتش مدعی آمریکا نه‌تنها نتوانست در برابر ضربات خردکننده جمهوری اسلامی از ۱۴ پایگاه نظامی خود در کشورهای منطقه دفاع کند، بلکه حتی قادر به نجات دادن گاو شیرده خود از تیررس پهپادها و موشک‌های بالستیک یمنی هم نبود! رزمندگان پابرهنه اما مؤمن و پولادین یمن، با اراده‌ای عاشورایی، ناوگان‌ها و ناوشکن‌های میلیارد دلاری ائتلاف غربی را در دریای سرخ و باب‌المندب زمین‌گیر و فراری دادند، خطوط تدارکات دریایی صهیونیست‌ها را درهم شکستند و سامانه‌های پاتریوت اهدایی به عربستان را عملاً به آهن‌پاره‌های بی‌خاصیت تبدیل کردند. عربستان که همه دارایی و حیثیت خود را به پای خریدهای نظامی از پنتاگون ریخته بود، دید که چتر آمریکایی در برابر موشک‌های یمنی حتی خاصیت یک لحاف سوراخ را هم ندارد! اکنون این دوگانه رسواشده و درماندگی کامل در مواجهه با صلابت نیروهای جان‌برکف ایران و فرار خفت‌بار در برابر شجاعت انصارالله، پرده از پوچی ادعای سروری نظامی آمریکا در منطقه برداشته است.

۴- بر اساس اعتراف اسناد و آمارهای رسمی پنتاگون و نهادهای مالی آمریکا، صورت‌حساب ماجراجویی واشنگتن تا این لحظه از مرز ۴۵ میلیارد دلار فراتر رفته است. دفتر بودجه کنگره (CBO) صراحتاً فاش ساخته است که حتی در صورت آرام شدن مقطعی میدان و تبدیل جنگ به فرسایش سطح‌پایین، ماشین جنگی ارتش آمریکا ماهانه حداقل ۲ میلیارد دلار به جیب مردم آمریکا خسارت می‌زند. این ارقام شاهدی است بر این‌که پنتاگون در گردابی بی‌پایان دست‌وپا می‌زند؛ گردابی که متوقف کردن مخارج آن نیازمند پذیرش شکستی رسمی است.

۵- اما آبروریزی بزرگ‌تر، خالی شدن مخازن تسلیحات راهبردی آمریکاست. ارتش آمریکا برای دفع موشک‌ها و پهپادهای نقطه‌زن رزمندگان اسلام و انصارالله، تاکنون ناچار شده بین نیمی تا دوسوم از کل ذخایر استراتژیک موشک‌های رهگیر پیشرفته خود (نظیر خانواده پاتریوت، سامانه‌های تاد و موشک‌های گران‌قیمت استاندارد) را مصرف کند. مؤسسات نظامی غرب اذعان دارند که جایگزینی این حجم سنگین موشکی به بیش از پنج سال زمان و صدها میلیارد دلار بودجه تازه نیاز دارد. آمریکا عملا زرادخانه‌های راهبردی خود را در تله موشک‌های ارزان‌قیمت و پرتعداد جبهه مقاومت سوزاند و حریم هوایی پایگاه‌هایش در سراسر جهان، از شرق آسیا گرفته تا خلیج‌فارس را بی‌دفاع و آسیب‌پذیر باقی گذاشت.

۶- اکنون با گران شدن سوخت، به‌ویژه بنزین و گازوئیل، ترکش‌های آتشی که ترامپ برافروخته مستقیماً به معیشت و جیب شهروندان آمریکایی اصابت کرده است. با تداوم بحران و بسته ماندن آبراه‌ها، میانگین قیمت نفت با رشدی ۴۰ درصدی به نزدیکی ۱۰۷ دلار در هر بشکه صعود کرد. «مارک زندی»، اقتصاددان ارشد مؤسسه آمریکایی «مودیز آنالیتیکس»، تصریح کرده که هزینه این جنگ‌افروزی برای هر خانوار آمریکایی (از کانال تورم کالاها، گرانی سوخت و افزایش نرخ بهره) از مرز ۱۲۰۰ دلار گذشته است. مردم آمریکا تاکنون بیش از ۱۳۰ میلیارد دلار هزینه اضافه بابت بنزین و گازوئیل پرداخت کرده‌اند. جهش بهای گازوئیل زنجیره توزیع، کشاورزی و اقلام غذایی را متلاطم کرده و خانواده‌هایی که در فصول سرد سال به نفت کوره وابسته‌اند، با افزایش خیره‌کننده قیمت تا ۵۰ درصد روبه‌رو شده‌اند. ترامپ در گرانی سوخت آن‌قدر تحت فشار است که با وجود جنگ اوکراین، حاضر شده است دست حمایت خود را از سر زلنسکی بیچاره بردارد و دست به دامان پوتین شود و با قرارداد خرید ۵ میلیون تنی گازوئیل شاید بتواند بخشی از صدای اعتراض شهروندان خود را کاهش دهد، ولی او خوب می‌داند که مصرف ماهانه گازوئیل کشورش ۵۳ تا ۵۷ میلیون تن است و قرارداد ۵ میلیون تنی گازوئیل با روسیه حداکثر ۱۱ روز نیاز این کشور را برآورده می‌کند.

۷- امّا آبروریزی جنون‌آمیز، حامیان و پایگاه‌های نیابتی آمریکا را هم در بهت و ناامیدی فرو برده است. حاکمانی که گمان می‌کردند با تکیه بر واشنگتن و پایگاه‌های آمریکا در کشورشان در امان خواهند بود، اکنون با اقتصادی متلاطی و آسمانی ناامن دست‌به‌گریبانند.

بقیه در صفحه ۷

«قهرمان غربگرایان» پس از واگذاری نیمی از معادن اوکراین به ترامپ

زلنسکی: احساس می‌کنم رئیس‌جمهور آمریکا به من و اوکراین خیانت کرده است

سرویس سیاسی-

طراحان «اوکراینیزه‌کردن دیپلماسی ایران» باید پاسخ دهند که چگونه قهرمان آنها، امروز به عبرت تاریخی تبدیل شده است؛ پهلوان‌پنبه‌ای که همه‌چیزش را داد، نیمی از معادن کشورش را واگذار کرد، صدها هزار هم‌وطنش را قربانی نمود و در نهایت امروز سرنوشت او در این عبارت تلخ خلاصه شده که «احساس می‌کنم به من خیانت شده است!»

سرنوشت «ولودیمیر زلنسکی» این روزها به آینه عبرت برای تماشای فرجام «اعتماد به آمریکا» تبدیل شده است. کمدینی که با طناب پوسیده کاخ‌سفید به چاه جنگ رفت و کشورش را ویران کرد، حالا پس از تحقیرهای پی‌درپی، اعتراف می کند که به او خیانت شده است! همان «رئیس‌جمهور در میدانی» که مدعیان اصلاحات برایش تیترهای حماسی می‌زدند و او را الگوی دیپلماسی می‌خواندند، پس از دادن باج سنگین و واگذاری ۵۰ درصد از معادن کشورش به ترامپ، متوجه شد ترامپ قمارباز او را با «گازوئیل» تاخت زده است!

تو زرد از کار درآمدن این پهلوان‌پنبه، سیلی سختی بر صورت جریان تسلیم است؛ کسانی که با وجود خروج آمریکا از برجام و دوبار حمله به میز مذاکره، همچنان نادانسته یا آگاهانه نسخه تسلیم تجویز می‌کنند، اما سرنوشت اوکراین ثابت کرد نتیجه اعتماد به غربی‌ها، چیزی جز تحقیر، غارت ثروت ملی و خیانت نیست!

وقتی دلقک احساس خیانت می‌کند!

ولودیمیر زلنسکی که روزگاری با وعده تبدیل اوکراین به «جایی بهتر، روشن‌تر و خوشحال‌تر» بر کرسی قدرت نشست، اخیراً در مصاحبه‌ای با «پیرس مورگان» مجری و روزنامه‌نگار مشهور انگلیسی در برنامه «آنسنسورد»، پرده از سرخوردگی و ایزوله‌شدن خود برداشت. رئیس‌جمهورِ اوکراین با لحنی آکنده از یأس، صریحا به خیانت آمریکا اذعان کرد و گفت: «من احساس می‌کنم از تعاملات اخیر دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور ایالات‌متحده با روسیه خیانت دیده‌ام. البته این موضوع پیچیده‌تر از احساسات و عواطف من است.» زلنسکی در پاسخ به این سوال که آیا کی‌یف در حال از دست دادن واشنگتن است، اعتراف کرد: «بله، اما ما نمی‌توانیم ضعیف باشیم. حیف است که ما یک شریک قوی را از دست بدهیم. ما کشورمان را نمی‌فروشیم. ببینید، این مسئله برای ما تجارت نیست؛ این زندگی ما، کشور ما، خانه ما و فرزندان ماست.»

او با ابراز نگرانی شدید از توافقات پنهانی واشنگتن و مسکو افزود: «دردناک است که می‌بینیم ایالات‌متحده طرف اوکراین را نمی‌گیرد. اشکالی ندارد که در میانه باشد، اما شما باید در میانه بمانید، نه در سمت اشتباه! من فکر می‌کنم مشاوران ترامپ اشتباه می‌کنند. من نمی‌دانم چه کسی او را به سمت اشتباه سوق می‌دهد. این سمت درست تاریخ نیست.»

این سرخوردگی عمیق درست زمانی رخ داد که دونالد ترامپ برای مهار تورم سوخت در آستانه انتخابات و کنترل قیمت گازوئیل، تحریم‌های سوختی روسیه را لغو و معامله‌ای بزرگ را با پوتین امضا کرد! ترامپ رسماً اعلام کرد که روسیه در گام نخست بیش از ۳۰۰ هزار تن گازوئیل و در مراحل بعدی صدها هزار تن دیگر روانه بازارهای آمریکا و جهان خواهد کرد. خزانه‌داری آمریکا نیز بلافاصله مجوزهای معافیت تحریمی را صادر کرد؛ اقدامی که نشان داد کاخ‌سفید برای «۱۵ ساعت تأمین گازوئیل» و فشار داخلی، حاضر است تمام هزینه‌ها، تحریم‌ها و ادعاهای حمایت از متحد اوکراینی خود را در یک شب چوب حراج بزند.

زلنسکی حتی در واکنش به تحقیرهای اخیر ترامپ که گفته بود زمان انتخاب رئیس‌جمهور جدیدی در اوکراین فرا رسیده است، نومیدانه تلاش کرد نشان دهد هنوز اختیاراتی دارد و گفت: «نه ترامپ، نه ایلان ماسک و نه هیچ‌کس دیگری در جهان نمی‌تواند رئیس‌جمهور اوکراین را انتخاب کند. این مردم اوکراین هستند که می‌توانند این کار را انجام دهند... بعضی از افراد بزرگ می‌خواهند من را تغییر دهند، زیرا من هرگز خاک اوکراین را به‌عنوان خاک روسیه قبول نخواهم کرد.»

ناراج ۵۰ درصدی معادن برای هیچ!

تحقیر زلنسکی تنها به دور زدن او در معاملات سوختی ختم نمی‌شود. کاخ‌سفید پیش از این، صورت‌حساب کمک‌های نظامی و مالی خود به کی‌یف را جلوی روی این دلقک‌پیشه گذاشت. ترامپ با لحنی کاملاً تاجرانه خواستار واگذاری ۵۰ درصد از درآمد منابع معدنی و عناصر کمیاب اوکراین و همچنین حق وتو در صدور مجوزهای استخراج شد؛ باجی سنگین که زلنسکی ناچار به امضا و واگذاری اجباری آن شد تا نشان دهد تکیه به آمریکا، اول از همه ثروت و هویت ملی را به غارت می‌برد.

این عاقبت تلخ کشوری است که پس از فروپاشی شوروی، سومین قدرت اتمی جهان بود. اما در سال (۱۹۹۴) با طمع تعهدات امنیتی کاخ‌سفید و انگلیس، «معاهده بوداپست» را امضا کرد و تسلیحات هسته‌ای خود را تحویل داد تا در مقابل، غرب امنیتش را تضمین کند! خلع سلاحی که با کف و سوت رسانه‌ها و سیاستمداران فریب‌خورده اوکراین همراه بود، امروزه این کشور را به ویرانه‌ای آسیب‌پذیر تبدیل کرده است.

همان‌طور که «یوری کاستنکو» سیاستمدار معروف اوکراینی در کتاب «اوکراین و خلع سلاح هسته‌ای» می‌نویسد: «همه ما فریب خوردیم و برای معاهده بوداپست دست زدیم، بنابراین همه ما مقصریم. خلع سلاح با کف و سوت ملت و حمایت رسانه‌ای انجام شد، اما اکنون مشخص شده که آن ارزیابی‌ها کاملاً اشتباه بوده است... گویی اوکراین، عراق دوم شده است.»

نتیجه این اعتماد ناشیانه چیست؟ کارنامه‌ای سیاه با ۱ میلیون کشته و زخمی، ۱۰ میلیون آواره، بیش از ۲ تریلیون دلار خسارت به زیرساخت‌ها و از دست رفتن یک‌پنجم خاک اوکراین؛ اینها همه حاصل فرمانبرداری یک سلبریتی دلقک از نسخه‌های دیکته‌شده غرب است.

روسیاهی برای غرب‌گرایان؛ از تقدیس دلقک تا خلع‌سلاح وطن

در این میان، نقد رفتاری جریان مدعی اصلاحات و مطبوعات زنجیره‌ای آنها در داخل کشور، درس‌های عمیق‌تری دربر دارد. با آغاز جنگ اوکراین، رسانه‌های غرب‌گرا تمام‌قد وارد میدان شدند تا از یک عنصر دست‌نشانده، «قهرمان ملی» بسازند. روزنامه حزب اشرافی کارگزاران «سازندگی» چند سال پیش عکس تمام‌صفحه زلنسکی با لباس نظامی را تیتر زد و او را «رئیس‌جمهورِ در میدان» نامید.

دیگر جراید این جریان نیز با تیترهای ریرتاژگونه‌ای چون «درس زلنسکی به سیاستمداران پرمدعا»، او را نماد شجاعت، ایستادگی و دیپلماسی هوشمند معرفی می‌کردند. اما زلنسکی هرگز یک رهبر مستقل نبود. او کمدینی بود که با مهندسی آمریکا و غرب در قالب انقلاب رنگی بر سر کار آمد و با واگذاری پایگاه‌های نظامی و اطلاعاتی به ناتو در مجاورت مرزهای روسیه، اوکراین را قربانی تجاوزطلبی واشنگتن کرد. چنان‌که «جفری ساکس» نظریه‌پرداز و اقتصاددان برجسته آمریکایی به‌صراحت اذعان می‌کند: «جنگ اوکراین هرگز نباید اتفاق می‌افتاد. آمریکا جنگ را ساخت و هم‌پیمانانش را تنها گذاشت... من سال‌ها پیش گفتم اوکراین، افغانستانِ اروپا خواهد شد و اکنون این اتفاق افتاده است.»

این همان واقعیتی است که نظریه‌پردازانی مانند «جان مرشایمر» نیز بارها بر آن تأکید کرده‌اند. اما جریان رؤیاباف اصلاحات که همواره چشم به دست کدخدا دارد، چشمان خود را بر واقعیت بست. آنها نه‌تنها زلنسکی را تقدیس کردند، بلکه دقیقاً همان فرمول «اعتماد به آمریکا» و «واگذاری ابزارهای قدرت» را برای ایران نیز تجویز کرده و می‌کنند.

درس عبرت

تحقیر این روزهای زلنسکی و اعتراف‌های «احساس خیانت می‌کنم» او، رسوایی مضاعفی برای جریان سازش‌کار داخلی است که بارها تجربه خروج آمریکا از برجام و حتی دوبار حمله به میز مذاکره را دیده‌اند، اما همچنان بر آستان کاخ‌سفید دخیل می‌بندند.

زلنسکی، قهرمان پوشالی مدعیان اصلاحات، امروز به‌روشنی نشان داد که در منطق منفعت‌طلبانه آمریکا، متحدان نیابتی چیزی جز گوشت دَم توپ و برگ معامله نیستند. وقتی پای منافع اقتصادی و انتخاباتی واشنگتن در میان باشد، حامیان ظاهری نه‌تنها نیمی از معادن اوکراین را بابت هزینه‌ها مصادره می‌کنند، بلکه با دشمنِ اوکراین بر سر چند تن گازوئیل معامله کرده و رهبر نیابتی خود را به حاشیه می‌رانند.

این سرنوشت، آیینه تمام‌نمای مسیر سازش است. کاسبان سازش و مدعیان اصلاحات باید این تحقیرهای تاریخی را در کنار ویرانی اوکراین ببینند و بفهمند که با ریسمان پوسیده آمریکا نمی‌توان به چاه رفت. طراحان «اوکراینیزه‌کردن دیپلماسی ایران» باید پاسخ دهند که چگونه قهرمان آنها، امروز به عبرت تاریخی تبدیل شده است؛ پهلوان‌پنبه‌ای که همه‌چیزش را داد، نیمی از معادن کشورش را واگذار کرد،